

נידה לג: (המשנה) עד לד: (ש2 ברחבות)

ביאורי מושגים
 טומאת מעיינות - מי רגלים ורוק היוצאים מזב, מצורע וכ"ל ב - טמאים כמו הזב. אופי טומאתם נקרא מעיינות.
 דם היוצא מנידה וזבה טמא לא מדין מעיינות אלא מדין מיוחד.
 ההבדל המציאותי בין דם למעיינות הוא: ש'המעיינות' נאגרים בגוף ואז יוצאים דם יוצא טיפין טיפין.
 ההבדל הדיני בין דם למעיינות הוא: שדם מטמא גם כשהוא יבש בעוד שהמעיינות מטמאים רק כשהם לחים. (זהו ההבדל המרכזי ישנם גם הבדלים נוספים)

משנה

ת"ק: סתם צדוקיות - הרי הן ככותיות.
 פרשו מדרכי אביהן - הרי הן כישראליות.
ר' יוסי: סתם צדוקיות - הרי הן כישראליות.

ברייתא

מעשה בכהן גדול שירק עליו צדוקי. בירר הכהן אצל אשתו של הצדוקי והעידה לו שהן מראות את הכתמים שלהן לחכמי הפרושים. לכן אין חשש שנטמא.

קושיה: גם אם הצדוקי אינו בועל נידות הוא יטמא את הכהן מדין 'רוק של עם הארץ'.
 שהרי גזרו על רוק של עם הארץ טומאה!

נדחה: בצדוקי חבר איננו חוששים גם לכך שבעל נידה.

אבי: מדובר בצדוקי חבר.

רבא: מדובר בזמן הרגל. בזמן הרגל מתייחסים לכולם כחברים!

'ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים' - מכאן שברגל כולם חברים. (רש"י - וכן בכל אסיפה).

משנה

דם של גויה ודם שרואה מצורעת בימי הטהרה:
ב"ש: לא טמא בכלל.
ב"ה: מטמא רק כשהם לח. (כמו המעיין שלהם)
דם אישה שנמצאת בימי הטוהר שלה אבל לא טבלה עדיין מטומאתה:
ב"ש: מטמא רק כשהוא לח. (כמו המעיין שלהם)
ב"ה: מטמא לח ויבש.
דם אישה שילדה בזוב ונמצאת בימי הטהרה שלה:
 כולם מודים: מטמא לח ויבש.

הטעם למח' בנוגע לדם של גויה:
 כולם מודים: גזרו טומאה על גויות ולכן המעינות שלהם מטמאים.
ב"ש: לא גזרו טומאה על הדם.
 זאת כדי שיהיה היכר שהטומאה היא רק מדרבנן.
ב"ה: בשביל היכר מספיק שהדם יטמא רק כשהוא לח.

גזרו טומאה על דווקא על המעינות ולא על הדם כיוון שהמעיינות שכיחים יותר.

גזרו טומאה על דווקא על הקרי כיוון שהקרי תלוי במעשה.

רבא: גם ב"ה וגם ב"ש מודים שזובו של גוי טמא וקריו של גוי טהור.

לכן: יהודיה שפולטת שכ"ז של גוי - טהורה, וגויה שפולטה שכ"ז של יהודי - טמאה.

- הנחות מוצא:**
1. רוק ומי רגלים נקראים מעיין.
  2. מעיין מטמא לח, דם מטמא גם יבש (עיין בביאור מושגים).
  3. גויה, מצורעת, נידה, זבה ויולדת: מעיינותיהם: טמאים.
 הדם שהם רואות (כשהוא לא מטמא אותם): מח' ב"ש וב"ה במשנתנו.

ספקו של ר' פפא:
 ההלכה קובעת ששכ"ז הנמצאת במעי ישראלית 'מתקלקלת' אחרי 3 ימים
 ואינה מטמאת.
 מה הדין של שכ"ז הנמצאת במעי גויה, האם גם היא מתקלקלת אחרי 3 ימים?

אמנם המילה 'לזכר' נאמרה
 במצורע.
 אבל: 'אם אינו עניין למקומו
 תנהו לשאינו במקומו'.
 אם אין צורך בלימוד
 במקום שבו הוא כתוב
 (מצורע) נלמד ממנו על דין
 אחר (מצורעת).

טעמם של ב"ה:
 מעיינות המצורעת - נלמד מ'לנקבה'.
 מעיינות המצורע - נלמדות בהיקש ממעיינות
 המצורעת.
 דם המצורעת - נלמד מ'לזכר'.

ב"ה: בדיני צרעת נקבה קלה
 מזכר ולכן ניתן ללמוד
 מנקבה על זכר.
 אמנם בזיבה נקבה חמורה
 מזכר אבל לא ניתן ללמוד
 מזיבה על צרעת.

ב"ש:
 לא ניתן ללמוד מ'לזכר' על דם נקבה כיוון שצריך את
 המילה 'לזכר' לעניין אחר:

אפשרות א':
 מ'לזכר' לומדים על מעיינות מצורע.
 לא ניתן ללמוד מעיינות מצורע ממעיינות מצורעת
 נשים וגברים שונים ורואים זאת בדיני זיבה - שם
 אישה חמורה יותר מגבר.

ב"ה: את דין קטן לומדים
 מ'זאת תורת הזב'.

אפשרות ב':
 מ'לזכר' לומדים שדין צרעת נוהג גם בקטנים.

ציטוט מהמשנה
 מה דינו של דם מצורעת
 בימי הטהרה שלה:
 ב"ש: טהור.
 ב"ה: מטמא לח (כשאר
 המעיינות).